

VISSZHANGTALANUL

PÁRATLAN OLDAL - LXII. évfolyam, 20. szám, 2018. május 18.

Azt gondoltam, az újabb győzelmet követően némi nyugalom lesz; a nyertesek ülnek a babérjaikon, munkálkodnak, nem hergelik a veszteseket. Némi csönd áll be.

Nem ez történt, nem tudnak leállni: a sértegetések („intellektuálisan üres, morálisan értékelhetetlen”, „balbunkó” ellenzék), a sületlenségek (holmi eldobott szendvics és sertéspestis összefüggése, a tízparancsolat hírbe hozása stb.) sora folytatódik. Unalmas.

Engem azzal lehet(ett) igencsak felbosszantani, ha mondandómra – tanítás közben, beszélgetések alkalmával – nem reagálnak. El is bizonytalanodom ekkor: bődületes baromságot mondtam? Vagy nem is számít, mit beszélek? Nem jó érzés visszhangtalannak lenni.

Épp ezért javaslom: próbálja ki az ellenzék (párt, sajtó, média), hogy nyilvánvaló ostobaságokra nem ugrik, nem kommentál minden nevetséges agyszüleményt! Annyi értelmes problémát meg lehetne hányni-vetni!

2030-ig (!) belefáradunk, elfásulunk az állandó reagálásban.